

[S. Rasmussen.]

Højde i Krigstiden. Og som jeg allerede oplyste ved Forelæggelsen af Lovforslaget, vil omtrent $\frac{4}{5}$ eller 80 pCt. af disse Udgifter falde paa dem, der ejer faste Ejendomme. Naar vi nu tager Hensyn til de Forhold, hvorunder vi i Øjeblikket lever, og den Krise, som Erhvervene er inde i — her tænker jeg særlig paa Landbruget; af de Oplysninger, jeg har givet, vil det fremgaa, at de Udgifter, jeg her taler om, særlig falder paa Landbruget —, kan jeg ikke forstaa, at man ikke fra alle Sider kan og maa erkende, at hvis man ved en Omlægning af Skatterne kan lette Stillingen for de Erhverv, som i Øjeblikket er inde i en saa alvorlig Krise, bør man gøre det.

Jeg ved godt, der bliver sagt, at den Krise, Landbruget er inde i, ikke er en Skattekrise, men en Gældskrise. Ja, det kan godt være. Jeg tror, det er begge Dele. Om der kan gøres noget til Lettelse af Gældskrisen, hvad jeg har set Regeringen nærer Planer om paa et bestemt Omraade, vil jeg hilse det med Glæde. Men at Regeringen ikke vil tænke paa at lette Skatetrykket noget for det Erhverv, der særlig føler det i vore Dage, forstaaer jeg ikke. Der forlanges med stor Styrke, som det synes mig med Rette, Arbejde for saa mange som muligt. Som Landbruget ligger for Øjeblikket, er dets Produktionsmidler helt og fuldt i Orden. Dem er der intet i Vejen med. Men hvad Landbruget har vanskeligt ved i Øjeblikket, er at komme af med sine Produkter til en Pris, som kan betale sig. Og jeg tør forsikre, at der er mange Landbrugere, som ikke faar noget til overs, naar de høje Lønninger og de store Skatter skal betales. Landbruget har altid vist, at det kunde klare sig i vanskelige Situationer, og jeg haaber, det ogsaa vil lykkes det i den Krise, vi nu er inde i. Men det kan da blive nødvendigt for Landbruget at lægge sin Bedrift om. Man kan ikke længere betale de høje Arbejdslønninger baade til de faste Folk og til Haandværkere, man kan heller ikke vedblivende bære de høje Skatter, som hviler paa dette Erhverv alene, hvilket for en stor Del gælder Amtsskatterne. Vi maa betænke, at Landbruget tager omtrent 80 pCt. hjem af de Penge, der kommer her til Landet udefra. Hvis Landbruget af de Grunde, jeg har nævnt, bliver nødt til at lægge hele sin Driftsform om, vil det betyde en Indskrænkning af det Arbejde, der anvendes. Det vil betyde en væsentlig mindre Kapital til Landet fra Udlandet, og hvad dette igen vil betyde for de andre Erhverv, tror jeg, enhver kan forstaa.

Jeg erkender, at dette Lovforslag ikke betyder saa meget i Retning af en Lettelse af Skattebyrden, men det betyder dog noget netop for Landbruget. At Trykket saa lægges over paa andre Samfundsklasser, ja, deri vil jeg give den højtærede Indenrigsminister Ret, det gør det. Men er det nu uretfærdigt at gøre det? Ministeren nævnte, at det, som skulde udskrives af Kommunerne til Amtsrådets Administrationsudgifter, skulde fordeles efter Folketal, hvilket efter Ministerens Opfattelse er en Uretfærdighed. Ministeren maa dog sikkert give mig Ret i, at der er en bestemt Post, som har været stærkt medvirkende til disse Udgifters Stigning, nemlig Sygehus- og Medicinaludgifterne. Men anstiller man en Sammenligning mellem Sygedagenes Antal og Befolkningstallet i de forskellige Kommuner, vil man se, at de omtrent stemmer med hinanden. Man kan ikke komme og sige, at her er en Kommune med et lille Folketal, men med stor Sygelighed, nej, Sygehusindlæggelsernes Antal retter sig saa at sige udelukkende efter Indbyggerantallet. Jeg finder det derfor heller ikke uretfærdigt, at man lægger en Del af de Udgifter, som nu væsentlig bæres af den faste Ejendom, over paa Samfundsklasser, der i Øjeblikket er med til at nyde de Goder, som de Skatter, der svares af Ejerne af fast Ejendom, sætter Amterne i Stand til at byde Befolkningen. Jeg nævner i denne Forbindelse, at der rundt om i vort Land sidder Folk, som ikke svarer en rød Øre til Amtet i Amtsskat, og som alligevel har meget store Indtægter. Jeg kan ikke forstaa, at man, specielt den højtærede Indenrigsminister, kan have noget imod, at dette Forhold forandres. Det undrede mig ikke, at den højtærede Indenrigsminister ogsaa her i Dag vilde give Udtryk for den Tankegang, som jeg ved er raadende indenfor Ministerens Parti, at jo mere af Skattebyrden man kan lægge over paa Jorden, des bedre. Men at den højtærede Minister kan blive ved at faa sine Meningsfæller baade blandt Gaardmænd og Husmænd med paa en saadan Politik — jeg tænker i denne Forbindelse ogsaa paa Bønderne ovre i det fede Salling —, forstaaer jeg ikke rigtig, og jeg tvivler paa, at det vil vedvare i det lange Løb. Men lad saa være, jeg glædede mig over den højtærede Ministers Udtalelse i Dag om, at for Husmandsstanden vil det gaa lige op.

Naar derimod Ministeren siger, at Lovforslaget særlig vil komme de gode Kommuner til Gode, saa tror jeg egentlig, at der skyldes et bedre Bevis herfor end det, Ministeren gav i Dag. Det foreliggende Lov-